

Tvær japanskur smásögur.
Þýddar af Jóni Pálssyni.

1. Bóndinn og kýrin.

Birt í einu af hinum skrifuðu
blöðum, sem Jón Pálsson hélt
úti á Eyrarbakka.

2. Bóndinn með kálfinn, sem varð
að hundi og svo kálfur aftur.

4 blöð qto.

1.

Japónsk saga. I

Ákennu upplýsingum á nokkru, sem sérstaklega stundadi kringgjómarselt, fór að heimann morgun einn út í augid til vinnu sinnar, en hin unga kona hans varð eftir heimna í litla Hofannu þeirra. Áður en bændin fór að heimann lofadi hinu konunni fyrir, að miðskyldi hinni kafa tilbúna vana skál af gjómagraut þegar hann komi heim aftur, en fyrir niður yfirdi það að vera vatnsgrauttur, fyrir niðrættu þann eyga. Eftir þau öttu mið hín, þá gætu þau kaffi grautinn helmingi betri, roglu lagan niðrættu-gjómagraut, og það vort mið betri þess matar.

"En, etli vid getum mið eldi rogar þess". Þungadi bændinn mið sér. "Eftir þessum verður god, get ég selt þess vatn af gjómnum og keypt mið kalf, sem sidan getum orðid stór kú og þá fáum vid nýga niðrættu."

Þannig þungadi mæðurnar, miðan hann var vid vinnu sína um daginn og sagdi svo konunni síni frá þessari ráðagerð síni þegar hann kom heim um kvöldið.

Konunni féllst mæta vel á þetta, og mið fóru þau að þessu um hvar þau öttu að byggja fjósid og hvernig þau gætu ferðad hina sína svo, að þau færu sínu miðta niðrættu in heim. Þetta var mið allt klappid og klapp.

Þetta sagdi bændinn: "En það held ég fram, að þegar bróður þinn komi í heim sá þu til okkar, miðtu eldi gæfa þess mið af niðrættu!"

"Ei, jón", sagdi konan, "það var mið einmitt þetta, sem ég var að hlakka til, að ég gæti yfird þessu godan niðrættu. Þegar þeir komu þess þess og þess þess af ganginum, svoia langa lúid."

"Nei, það þess þess ég fram." sagdi bændinn, "þess þess þess, og ég ród þess al-gjótlega einu, hvar get verður vid niðrættu."

"Já, já!" sagdi konan. "Eg á þessu eyga sá þu mið þess, og ród þess alveg einu og þess, hvar niðrættu dr okkar!"

Varð bóndinn sí roður niður og sagði:
"Eftir elki hlýðis mín, þú stalt þú þessu þing, og það er best að sjá þig á
stray, svo þú vitar, hvort okkar í meiri í þinni" og svo barð hann komna,
stóð úr úr þofannum östuvandur og stóð líkinn eftir inni grátandi.

Nóttin síðan komu broður hennar, þeir samar, í heimsothunni og sá
að ita leid í systur þeirri; þeir spurdu, hvar þú stalt þú og sagði þú þessu
vissu allu sögnum.

"Þú ert þú, systur þú god!" sagðu þeir, "Vid stulnum þú aftur þessu!" Þú stalt
sammarlega mögu þessa okkar niðri þessu þessu að þessu og stalt þessu
verða þessu þessu þessu."

Síðan fóru þeir allir baki úr viddarumna viddarum og biddu þessu að
bóndinn komi heim. Og er hann gela þessu fram þessu þessu, hlýgur þessu allir
í einu hendingskastri úr fylgju sínu, fókus bóndann og bóndann hann mist-
unna-lanir, allir þessu.

"Hvað er þetta! Hvers vegna ber þú þessu þessu?" sagði bóndinn, þessu
hann labbar þessu gat drögju andann eftir allt þessu þessu.

"Eftir þessu að þessu þessu þessu brottinu úr gárdinu okkar og eyðilög
hann þessu okkar!" sagðu þessu.

"Þessu mín!? Eg, sam engu þessu". Eg þessu allri á þessu
þessu! þessu þessu að þessu þessu þessu þessu; Ad þessu þessu,
og segja, að þessu þessu þessu eyðilög gárdinu þessu."

"Eftir þessu á þessu þessu," sagðu þessu, "hvers vegna barðir þú þessu
systur okkar, þessu þessu, að þessu vildi þessu okkar niðri, of þessu þessu?"

— Bóndinn stóð líkinn þessu þessu þessu, labbadi þessu þessu
og nefndi þessu mál þessu þessu. Hann barð þessu aldrei þessu
sína vass þessu þessu, endo þessu þessu aldrei þessu þessu, þessu

gata sjálfri sér í, Gónda sínum da-bodduum þennar því þau
cignuðum aldrei veina kinnu, né nokkurn Kálfinu.

(Sagan laust. fjódd. g. birt í Stúfudis Bladi eftir mig í Eyra-Þingi)

Jón Þórunn

Böndinn með Kálfinn, sem varð á fundi "og svo Kálfur aftur.

Böndi nokkur seldi Kálf sinn; nota þetta með þeim skilmáttum, að hann (sem seljandi) þyrfti eigi að greiða toll af dýrinu sínu í þotpid. Faltmarkslinnan var á milli þotpanna og tollverdin voru þar utvar sem dags til þess að gæta þess að toll-lögin voru eigi brotin.

Böndinn gælti frá hjá tollþjónum með þeim þungafólka sínu í botlinum.

Tollþjónninn hóttuðu í hann og kvefdust þess, að hann skyldi þess hress í þotpannum vtri; þar gæti verid sein eða Kálfur eða áður toll-styklar voru.

"Mér er mi elbi þess me vit með þetta, þetta minir," sagði böndinn, ofur einfaldnislega, því það er stór og þrjú hundruð sem ég veit í þotpannum. Eg kaupti hann þarna í þotpannum og átti mig og kifti með að kona honum í þotpannum; þessvegna vildi ég ójarmar að hann slappi svo að ég yrði að elta hann lengi."

"O- þetta er mi elbi annað en brogd og óþilenging," Kvefdu minn, sagðu tollverðirnir; við látum mi elbi leika í öðrum með minum masi. Opnudu þotpannum!"

"Ja, en hver ber þu þetta af hann slappur í beurtu og hlýpur frá mi?"
"Það vandast öðrum elbert um. Viljið þér leysa frá þotpannum stórad elbi?"

"Ja, en - i, ^{in höndum} tollþjónninn rífu þotpannum hjá böndlaunum, leystu fyrirbandid og hlýpu frá stóri hundurinn út í þotpannum svo langt sem þeir sáu til hans, en um leid og hann strapp út í þotpannum leit hann einn tollþjónninn í hendur. svo að blóddi in.

- Hi fór Karlinn fyrst d rífast, frá alvöru, heimtadi okta botur,
 og lét áttunn íttunn láttunn út of missi hundunn. Follfjónarinn
 sáin engin ráð til þess að ná hundinum og stöfðu því nokkurn Kroddinn
 í Karlinn, um láid og hann bjóst til að fara gálfur til þess að elta
 haldann og sojdi: „þú verður svo gálfur d ragna d nio hundinn
 affur. Vid viljunn elhert vid hann eigo.“

Sidar um daginn gjo tollverdinu boudann þomn affir vopinn
 og dragast und jafu þungann þoka í botinn sem áttunn um daginn en
 hann var eldi þominn alla láid til tollfjónarinn, þegar hann fór
 d Kalla til þeirra og senda þeim þóinn:

„Ja, ja, botinn nádi ég þú í hann, en það gættu stund d þú
 kallid það „brogd og vifilengjur“ ef ég segi ykkur eitthwá um það sem
 í þokannum er og nio stak í opna hann affur, of þú vil' id, en varid
 þú þúndurnar í ykkur, ef hann steyldi steypa.“

„Hei, nei!“ kvefunda þeir allir í þinn. Fardu bara leidar þinn að og
 sem lengst í botna frá okkur.“

Böndinn lét eldi segja sér þetta þóinn, þar þoka sínn Kseinn og
 rogginn yfir þakmarkaðinnna og stíldi Kseinnu heitn og holdinn
 í hendur Kseppandann, an þess d hann þyft d þeid. sínn eyri
 toll, enda var svo munninn milli þeirra í fyrsta.